

er ganske vist en Antydning af Fiksering i Loven, men det er jo givet i Flertallets Haand i Fremtiden at fordele og udskrive Skat saavel efter Formue og Lejlighed som efter Ejendomsskyld, ligesom hidtil, og Følgen vil naturligvis være den, at saa snart Flertallet finder sin Interesse i at lægge Skatten paa fast Ejendom, saa kører man videre med Skat paa fast Ejendom; herefter hedder det „Ejendomsskyld“, tidligere hed det Skat paa Hartkorn. Ligeledes er det fremhævet, at Prioritetshaverne tværtimod Agrarernes berettigede Krav lige saa lidt i Fremtiden som nu komme til at bidrage det allermindste til Kommunerne, undtagen for saa vidt man kan sige, at Staten paa en Maade repræsenterer Prioritetshaverne og paa deres Vegne giver Statstilskuddet. Det er dette, jeg har foreslaaet at undgaa fuldstændigt ved at fiksere de Skatter, som hvile paa fast Ejendom, i Retfærdighedens Navn nedsætte dem en Del fra den Højde, hvortil de nu ere naaede, og saa lade dem overgaa samlede som en fast Prioritet til Staten imod, at Staten paa anden Maade, som det er angivet i Forslaget, bidrager til at skaffe Kommunerne de Indtægter, de derved maatte miste.

Man har jo stærkt fra alle Sider paa kaldt Retfærdighed i Skattefordelingen, og man har i disse Dage begejstret sig ved, i den Ejendomsskyld, der er foreslaaet, at finde Retfærdighed. Jeg skal ikke nægte, at jeg blev højlig forbavset ved at høre blandt andre min ærede Sidemand her udtale sig i høje Toner om denne Ejendomsskyld, dog tilføjende, at han vidste nok, det var os Jyder, det gik ud over, men det maatte vi i Retfærdighedens Navn finde os i. Jeg vilde ønske, at Tyskerne i tidligere Tider havde staaet i livligere Forbindelse med Sjællændere og Fynboer, saa havde de ikke tillagt os Titlen „dumme Dänen“, for det er sikkert, at det er de rige Egne, særligt Øerne, som vinde, og de fattige Egne, Jyllands, som det gaar ud over. Over for mit Forslag om at nedsætte alle Ejendomsskatterne med 12 pCt., altsaa ligeligt for alle Ejendomme, og derefter fiksere dem og gøre dem til fast Prioritet i enhver Ejendom har man — jeg tror, det var en Repræsentant fra Bornholm, som anførte Eksempel paa en Ejendom, som var 120—130,000 Kr. værd, jeg ved ikke hvor meget, men kun havde 3 Tønder Hartkorn — anført fra Agrarside i disse Dage, at det maatte være retfærdigt at give saadan Ejendom forhøjet Ejendomsskyld, saa at vi kunde udligne over det

hele til det, som er foreslaaet, nemlig 75 Ø. pr. 1,000 Kr. Ejendomsværdi. Altsaa, man giver denne Ejendom med det ringe Hartkorn i Forhold til Værdien en højere Ejendomsskyld, i Virkeligheden altsaa et højere Hartkorn for at lette Ejendommene i de bedre Egne, hvis høje Hartkorn forholdsvis nedsættes. Jeg forstaaer ikke Retfærdigheden deri. Hvis vedkommende Ejer har købt denne Ejendom i Gaar og har givet den fulde Værdi for den, altsaa under fuldt Hensyn til det lave Hartkorn, saa har han vel gjort det i Henhold til den bestaaende Lovgivning, til Grundloven, i Kraft af hvilken ingen kan berøves større eller mindre Dele af sin Ejendom uden at faa fuld Erstatning, ogsaa Ret til at kræve, at Ejendomsskat ikke øges for ham til Fordel for hans Nabo. Jeg ser ikke Retfærdigheden i, og jeg forstaaer ikke fra et Agrarstandpunkt det heldige i, at man lægger øget Byrde paa denne Ejendom for at lette den i en anden Ejendom. Det er dog Agrarernes Standpunkt og hele Samfundets Standpunkt i Øjeblikket, at det er Jordbruget, der trænger til at lettes, men jeg kan ikke se det retfærdige i, at det betrængte Jordbrug med 20—30 Tdr. Hartkorn med en Hartkornsskat til maaske en 10—12 Tdr. Land skal lettes og en Del af Byrden tages derfra og lægges over paa den Ejendom med det lille Hartkorn, med en Takst til Snese af Tdr. Land og købt paa Grundlag af denne Takst. Jeg ser ikke rettere, end at man berører den Mand, som har købt denne Ejendom, en Del af den Værdi, han har givet for Ejendommen i Kraft af det ringe Hartkorn, der var derpaa. Endelig har det ogsaa forbavset mig at høre, at det kunde være retfærdigt, at en Landejendom, maaske købt for forholdsvis faa hundrede Kr., en stor Hede, for en Del Aar siden, maaske for en Menneskealder siden, købt af en fattig Mand, der flittig og energisk begyndte med at kline med Ler en Hytte op, og saa ved sit og Hustrus, maaske Børns Arbejde bragte denne Ejendom frem i Værdi gennem mange Aars Slid, saaledes at den nu maaske med stadigt øgede Bygninger, fuldt opdyrket, stor Besætning kan være 20,000 Kr. værd, at det skal være selvfølgelig, at den maa have en ny og højere Ejendomsskyld, for at Ejendommene med det dyre Hartkorn kunne lettes, for at udlignes i Værdi med dem. Jeg forstaaer ikke Retfærdigheden deri. Han har maaske efterhaanden faaet Laan til hele Ejendommens Værdi staaende deri og alligevel skal alt udlignes. Det er anført, at saaledes gik